

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Ця війна була нам потрібна, щоб ми відчули свою силу

Передплатний індекс 33545

ОСТАННЯ ВІЙНА РОСІЇ

"Глянь, Панасе, яка краса, яка гарна наша Україна! – сказав крайовий провідник ОУН Зеновій Красівський своєму другові Панасові Заливасі в 1990 р. – Не віддадуть її окупанти без бою, не злізуть з нашої ший, гниди, добровільно". Ми, тодішня молодь, вірили Красівському і йшли за ним, повторювали його думки. На жаль, більшість українських політиків – і комуністами, і дисидентами – це сприймалося як русофобія, проти якої вони почали рішучу боротьбу, боротьбу проти радикальної молоді, національних романтиків. Тодішні політики вірили, що з Росією можна домовитися або принаймні обманути її чи щось виганяти або вишахраувати. Один з апостолів русофільії Дмитро Павличко навіть закликав (з трибуни з'їзду Руху) "тримати росіян біля серця", бо від їхнього до нас ставлення залежить доля України.

1991 року я написав статтю "Подальша доля нації", у якій були самозрозумілі слова, що росіяни в українському питанні всі одним миром мазані – і дисиденти, і генерали КГБ, і комуністи, і ліберали: "Не було, нет і бити не може". Почалося справжнє цькування з боку українських дисидентів, мовляв, як же так можна ображати наших колег, російських дисидентів, вони ж теж "сидили", такі статті шкодять нашій справі...

І ось 2014 року Москва забирає в нас Крим і частину Донбасу, зокрема і мою рідну Горлівку. І російська ліберальна та націоналістична інтелігенція в абсолютній більшості підтримала імпералістичну політику Путіна. Так сталося й у 2022 році. За перші 11 днів повномасштабного вторгнення Росії в самій Росії, яка має 140 млн імперських душ, за протести проти війни було затримано 12724 протестувальників. Мінус п'ятий ступінь...

Життя довело правоту нашого вчителя Зеновія Красівського – Росія нас без війни не відпустить. І в цій війні ми маємо розраховувати не на самотнього "добраго росіянина" – часто єврея чи українця, а на свою ненависть до Росії, бо ненависть, бажання помсти мобілізують народ на подвиги, стають підґрунтям перемоги, великої перемоги за право жити у своїй державі.

24 лютого почалася війна. Напередодні, близько 22.00, журналістка "Голосу Америки" Мирослава Гонгадзе, покликаючись на американські джерела, попередила українців, що напад на Україну Росія здійснить упродовж двох діб.

Росіяни не барилися – і цієї ж ночі перейшли кордон та здійснили 30 ракетних обстрілів, зокрема й по Києву, Галичині й Волині – по аеропортах Івано-Франківська, Луцька, по військовій частині в Коломиї. Почалися

бої на Чернігівщині, Сумщині, Харківщині. Москалі вийшли з Криму (чонгарські мости не були підірвані, хоча командування ЗСУ це планувало, а довоклишні міни поля були розміновані) і рушили на Чаплинку і Каховку, що на Херсонщині.

На Донбасі почали наступ два корпуси т. зв. ДНР і ЛНР. Наші Збройні сили знищили 7 ворожих літаків, кілька вертольотів і 5 БТР. У боях за Старобільськ згоріло 2 російські танки. На Суми з різних напрямків поперла техніка окупантів. Запеклі бої розгорілися за Охтирку, Конотоп, Харків, Богопілля. Москалі здійснили прорив у Київську область через Чорнобильську зону. Російські танки вже в Харкові на окружній дорозі. Кацапський війська за 5 годин зайшли на територію Чорнобильської АЕС. Бій шов біля сховища з радіоактивними відходами.

Біля Глухова наші застосували американські "Джавеліни" і знищили колону ворожої техніки. Згоріло 15 танків.

З території Білорусі росіяни випустили по Україні 4 балістичних ракети.

У цей день в інтерв'ю житомирському радіо я сказав, що це тільки початок, що росіяни треба оцінювати в найгірших дефініціях і ти не помилуєшся...

Чому напередодні війни, 23 лютого, під час засідання Верховної Ради України не оголошено воєнний стан?! Чому тільки надзвичайний? За півдобу до вторгнення!

Через 2 тижні після початку війни голова Офісу Президента Андрій Єрмак признався, що ні він, ні президент не чекали, що Росія почне широкомасштабне вторгнення. Але ж це найбільш поінформовані в Україні люди! Та й США попереджали! А Зеленський тоді, на переговорах із Блінкеном, самовпевнено сказав: "Дякуємо американцям за попередження, але ми тут ближче, нам краще видно". Мав вигляд пацяка.

На сесії Верховної Ради України 23 лютого опозиція вимагала, щоб кошти з фондів "Великого будівництва" були перекинуті на ЗСУ, але... Опозиційна депутатка Софія Федина запитала: навіщо ремонтувати дороги, якими підуть російські танки? Краще дати ці кошти на ЗСУ, щоб російські танки взагалі не мали шансів рухатися українськими дорогами. Але слухну пропозицію пропрезидента більшість відкинула.

У перший же день москалі захопили о. Зміїний у Чорному морі та увійшли до Генічеська. За Скадовськ, Чаплинку, Шастя, Станицю Луганську та Гостомель, що під Києвом, почалися запеклі бої.

У Гостомелі на аеродромі висадився російський десант. Із 35 вертольотів було підбито три чи чотири вертольоти. Бої там тривали всю ніч й наступні дні, внаслідок чого зліт-

но-посадкову смугу аеродрому знищено і росіяни втратили можливість висаджувати там додаткові сили для блискавичного штурму Києва. Російський десант із 200 осіб ніби було знищено, але в бій вводилися все нові й нові російські частини, зокрема й чеченські. Вперта боротьба наших козаків за гостомельський аеродром не дала Путіну можливості нахралом захопити Київ і проголосити в Україні маріонеткову владу.

Ось ще тривожні події першого дня вторгнення: у Броварах під Києвом через ракетний обстріл загинуло 7 людей, а в Подільську на Одещині – 22 людини, очевидно військові. Втрачено Олешки. У Суми проникла російська техніка. Жажливо!

А ось і радість: москалі втратили 7 літаків, 7 гелікоптерів, 24 танки, 20 БМП, взвод армії РФ здався під Черніговом...

Отак 24 лютого 2022 р. почалася Велика вітчизняна війна українського народу за свою незалежність. Війна розгорілася ще навесні 2014 р., але порівняно з цим вторгненням то було тренування. 8 років спарингу з потужним противником, який бився з нами однією рукою, і стали базовими для формування нашого війська – агресивний сусід допоміг нам створити армію.

Важливою подією стало збереження зв'язку, бо всі боялися, що зв'язок буде перервано в перший же день. Але ми не опинилися у вакуумі, ми знали, що і де відбувається, – зв'язок працював справно. Ось тривожний 2-й день. Уночі бомбардували Київ. Почалися бої на р. Тетереви. Москалі прорвалися з боку Чорнобильської зони. 137 загиблих українців за перші дні, 316 поранених.

У Києві за кілька годин роздали 10000 автоматів, зокрема в перший день мій товариш Олег Куцин отримав 100 стволів, на другий день йому мали дати ще 100 одиниць – для створення добровольчого підрозділу в межах тероборони.

Втрачено місто Конотоп. Ракетою обстріляний запасний аеродром у Рівному, за 10 км від міста.

Горить Старобільськ. Небезпека на лінії Іванків – Димер. Запеклі бої в районі Бучі, Ворзеля і Гостомеля.

У небі над Києвом ліквідовано дві російські балістичні ракети.

Обстріл двох аеропортів у Вінниці, зокрема в Калинівці. Під Вінницею збито російську крилату ракету.

Матрос Віталій Скакун підірвав генічеський міст разом із собою. Йому було лише 25 р., родом із Бережан (Тернопільщина). Зеленський посмертно надав йому звання Героя України. Але Генічеськ москалі все одно взяли.

Закінчення на 2-й стор.

"ГЕРОЇ РІЗНИХ ЧАСІВ ТУТ СТОЯТЬ ПОРУЧ"

"З дитинства зачитувався книжками про козацтво, Богдана Хмельницького, Максима Кривоноса, Северина Наливайка, Максима Залізняка, Івана Гонта... – писав у передмові до книжки «Український календар Визвольної боротьби» Олег Куцин, командир ОДЧ «Карпатська Січ». – На початку 1990-х відкрив для себе нові пласти української героїки – січових стрільців, вояків УНР, Карпатської України, УПА, дивізії «Галичина». Разом з Романом Ковалем спочатку в ДСУ, а потім в Історичному клубі «Холодний Яр» відкрив для себе боротьбу отаманів-холодноярців, а далі більше, більше.

Дедалі частіше приходив до розуміння того, що боротися ще доведеться зі зброєю в руках, що попереду українців чекає важка боротьба за свою державу, а може, і за саме існування української нації. Але не сподівався, що й мені випаде честь узяти участь у цій боротьбі, взяти в руки зброю, бачити ворога в прицілі автомата, на мушці гранатомета, що доведеться пережити смерть близьких побра-

тимів, пізнати гіркоту поразок і радість перемог.

Мені пощастило – я побачив нову когорту українських героїв, які гідно стали в один ряд з тими, про кого читав, ким захоплювався. І мав щастя формувати цю силу.

Я доторкнувся до історії Визвольної боротьби і тепер можу говорити з войовничими предками на рівних.

У цій книжці тільки маленька частка імен героїв, потрібен ще не один том написати про нашу боротьбу. Унікальність цієї книжки в тому, що герої різних часів тут стоять поруч – різні епохи, а шлях один – «здобути Українську Державу або загинути в боротьбі за неї».

Сьогодні Олег Куцин на чолі батальйону «ОДЧ Карпатська Січ» захищає підступи до Києва. Він знову має щастя формувати українську силу, він знову має щастя боронити рідну землю.

Слава Україні! Героям слава!

Добровольчий батальйон «ОДЧ Карпатська Січ»

ХТО ВИННИЙ – ПУТІН ЧИ РОСІЯ?

Важко погодитися із журналістами, експертами та політологами, які причину війни бачать у Путінові, а не в імперській Росії. Висловлюються думки, що причиною війни є психічна хвороба Путіна. А Лавров теж психічно хворий? І Шойгу з Медведєвим? А всі інші російські діячі, вся російська Дума, яка дала дозвіл на використання російської армії в Україні? На мій погляд, всі вони типові шовіністи-імпералісти, одними чортівсько-російським миром мазані. Якщо і хворий хтось, то весь російський народ!

Росіян називають фашистами, але це образа для фашистів: росіяни у сто раз гірші за них. Навіть

порівнювати некоректно. Стільки зла, як Росія, не зробила жодна нація світу. Гірше поняття "руський" у світі не існує. Колись Ілля Еренбург придумав гасло: "Папа, убей немца!" Тепер Україною має лунати: "Тату, вбий рашиста!"

Росія розвалиться. Донецьк, Луганськ, Горлівка, Крим повернуться до України. Та й інші українські землі пригорнуть до України. Олег Куцин стане комендантом Кремля, а друг "Летун" прийматиме парад "Правого сектору" на Красній площі. Москва знову стане Руссю-Україною!

Роман КОВАЛЬ

"ІМ НЕ ЗАБУТИ НАШОЇ НЕНАВИСТІ"

Ще 26 лютого Москва заборонила війну з Україною називати війною, тільки "спецоперацією". І погрожує карами за поширення "неправдивої" інформації. І вилучає зі всесвітньої мережі інформацію про війну в Україні та втрапи Росії. Але їм не забути нашої до них ненависті. Тележурналіст каналу "1+1" каже: "Кров українська і на руках простих росіян", а голова Чернівецької ОДА додає: "Російські убивці". Уже ніхто не шукає політкоректних оцінок російського ворога – тільки прокльони і матюки.

8 березня я почув телефонну розмову російського військовослужбовця-мародера зі своєю "мілою". Він каже про себе: "Пошол мародеріть в катедрний гарадок Верховної Ради! Співіає дружині: "Ти уже імееш две норковіе шуби, а Даша – палушубок із песца". І далі – список краденого. Тут і телевизор "за 70 тищ", "станок, о котором я мечтал", "ямаховські калонки па 100 тищ", навіть м'ясорубка. Жінка не обурюється, що її чоловік – злодій. Вона уточнює свій розмір, турбується, щоб вкрадене підійшло їй. Каже: "Ета мне надо". А до свого чоловіка схвально, із захопленням: "Радной мой... Это только ти сабрал?" Мовляв, чи не прийдесться з кимось ділитися...

Тут доречно згадати мою новелу з книги "Багряні жнива Української революції" про те, як цапапи мародерили в українському селі Марчихиний Буді (тепер Сумщина), яке в 1918 р. опинилося в нейтральній зоні між Українською Державою і совдепівською Росією (тепер Сумщина). Кацапський "мальчик" гукнув батькові, який

сидів на возі, переповненому награбованим: "Тать, а тать, мамка сказала взять ещо самавар..." І рудобородий "тятька", вбраний у вкрадений жіночий одяг, кинувся шукати. Самовара він не знайшов, бо хату сільського вчителя хтось перед тим уже пограбував. Розчарований, він підійшов до конячани і зі злістю ударив її, ніби вона була винна в його невдачі.

Може, мені вдасться написати книгу про дві війни України з Росією – 100 років тому і тепер. Вони такі різні й такі принципово схожі.

Сподіваюся, що українці на цей раз уже не пробачать. І їхня ненависть спопелить Москву. І ми говоритимемо про Росію в минулому часі: колишня Росія!

Козакам слава!

Роман КОВАЛЬ

ОСТАННЯ ВІЙНА РОСІЇ

Поч. на 1-й стор.
23 російські танки знищено на Чернігівщині.

Наші підривають мости, зокрема зірвано такий зручний для киян і мешканців Ірпеня Новоірпінський міст, щоб зупинити наступ ворожих військ на Київ. Але московські диверсійні групи все одно вже в Києві, про що свідчать перестрілки на Троєщині та Оболоні.

Міністр-сучара Лавров каже: "Росія готова до переговорів, – якщо ЗСУ складе зброю". Щоб тобі твої чорні яйця відірвало!

Мер Маріуполя заявив, що ЗСУ знищили колону з 22 російських танків, які йшли на місто з Павлополя – від кордону з Росією. "Українська правда" повідомила, що за півтори доби розбито 80 російських

Добрі хакери знищили систему управління Федерального казначейства РФ. Порушено фінансування армії, поліції та ін. російських державних структур.

Укрзалізниця щогодини вивозить із Києва на захід 4000 осіб.

Оголошено канікули для студентів на 2 тижні. Це свідчить про наївну віру керівництва нашої держави, що війна скоро закінчиться. Оптимісти!

Заклики до людей здавати кров.

Радник Офісу Президента Михайло Подоляк – підлиза, весь час повторює, що для Путіна Зеленський – мішень № 1, що головною метою російських агресорів, мовляв, є вбити Зеленського. Дурниці! Для Путіна мішенню № 1 є Україна.

розгромила російську диверсійну групу, яка їхала в центр міста. У цій успішній операції брали участь і воляки ОБЧ "Карпатська Січ", зокрема і член нашого історичного клубу Максим Селюзкін.

Спроба атакувати Міністерство оборони. Це вже мій район. До мого будинку – деє дві кілометри навпростець, може, й менше.

Радник Офісу Президента України Олексій Арестович: "Столицю ми не здамо".

На Сумщині почали діяти партизанські загони.

Зеленський: "Зброя – це наша правда".

Бомбардування Полтави, Сум і Маріуполя.

Херсон відвоювано, скинуто російський прапор.

ЗСУ відбили Київську ГЕС. Мадона виступила на підтримку України.

Метро в Києві зупинило роботу, але згодом відновило.

Збито два Іл-76 – над Васильковим і Білою Церквою. Головнокомандувач ЗСУ Залужний: "Це наша помста за Іл-76 над Луганськом".

Наші відбили Охтирку.

Біля села Стоянки, що на 21-му кілометрі траси Київ – Житомир, підірвано міст через р. Ірпінь. Біля Стоянки – на варті мій зять Сашко Литвин, Олесин чоловік, адвокат за фахом.

Генштаб: "Росіяни втрачають наступальний темп".

Станом на день знищено понад 3500 росіян, загинуло 198 наших громадян. Чи вірити цим цифрам? З моря обстріляно Одесу.

Ми втратили Северодонецьк, але згодом відновили над ним контроль.

Головнокомандувач ЗСУ: "Смерть ворогам!".

Заклик (від держави) руйнувати придорожні вказівники на міста і села, щоб дезорієнтувати окупантів.

Волноваху росіяни обстріляли артою і "Градами", загинуло 15 мирних жителів.

Латвія пообіцяла статус політичного біженця дезертирам з російської армії.

Москалі заблокували для нас Чорне море.

Наші відбили Каховську ГЕС.

До Балаклії на Харківщині підійшла колона російської техніки.

Кілька російських танків провалилися до Харкова, але були знищені.

Москалі розкидають заміновані іграшки і мобільні телефони.

Ворог підірвав дамбу, яка перекривала воду в Крим. Мабуть, кацапи ширі раділи. Суки!

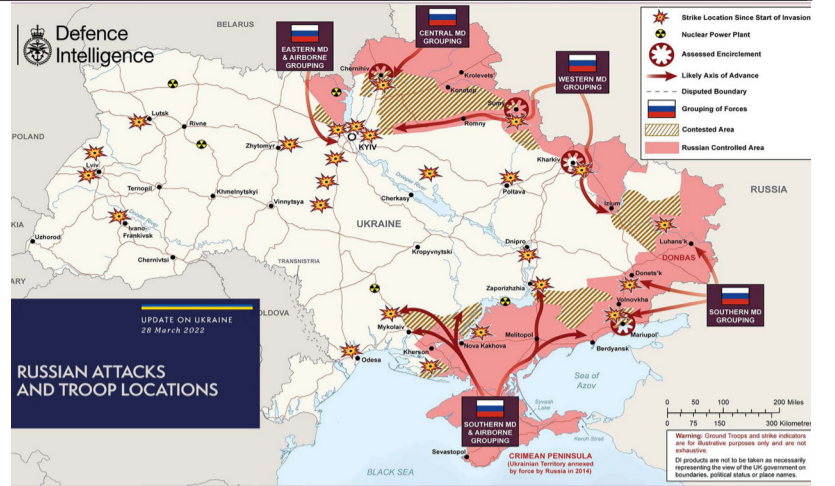
Журналіст: число російських збитих "сушок" (літаків "Су-30") зростає.

Наша ракета "Точка-У" знищила колону російської техніки десь із шести одиниць. Бачив відео. Вражає!

Спецназ РФ прорвався в Харків. У центрі міста та в деяких районах ідуть запеклі бої...

Ось такі були перші три дні Великої вітчизняної війни українського народу за свою свободу. Головна подія цих днів – загальне піднесення ентузіазму і патріотизму по всій Україні. Багато хто готує коктейлі Молотова, які назвали "бандерівським смузі"... Ніхто не кричить "Вся пропало!". Агресивна Росія обєднала український народ. Русофобія зашкалює. Всі проти Росії.

Валерій Чалий сказав, що "американські аналітики вважали, що росіяни візьмуть Київ за дві доби".

танків та понад 500 бойових машин піхоти. Мабуть, перебільшення, але ж як хочеться вірити в ці цифри!

Москалі захопили стратегічну переправу в Херсоні.

Колону російської техніки знищено під Старобільськом.

Станом на 25 лютого ліквідовано 3000 вояків, думаю, що і це перебільшення – для підняття нашого бойового духу.

Чехія закрила небо для Росії, Франція пообіцяла Україні летальну зброю на 300 млрд євро. Це неймовірно! Віками русофільна Франція готова дати гроші на боротьбу з Росією! Побачимо, чи ще дасть.

84 країни світу підтримали Україну. Такої підтримки ми ніколи не мали! І це дає нам шанс встояти в боротьбі з російським колосом.

Але поки... Іванків обстрілюють "Градами". Охтирку, де ми колись із козарем Тарасом Силенком презентували книгу "Сумщина в боротьбі", накрили "Ураганом".

Касетні бомби впали на аеродром Харкова.

З Чорноморського флоту Росії ракетами пошкоджено пункти прикордонників в Одеській і Миколаївських областях.

25 лютого, обороняючи Київ, загинула воячка Ірина Цвіла, козачка батальйону "Січ" у 2014 – 2015 роках. Ірина – героїня моєї книги "Донбас: радість і біль". Як жаль!

Трохи позитиву: у районі Коблевого знищено 25 російських десантників.

ПАРС зупинила членство Росії. Банки країни-агресора більше не працюватимуть в Україні.

Британія оголосила санкції проти Лаврова і Путіна.

Китай нагадав про право країн на суверенітет, зокрема й України.

26 лютого 2022 р. 3-й день війни. Київ, 8.25. Бої в Києві, зокрема біля ст. метро "Шулявська". Поруч цієї станції, у бік Медичного національного університету ім. Богомольця, що на проспекті Перемоги, – колишній Будинок культури заводу "Більшовик". Тут у 1980-х знайшов прихисток хор "Гомін" Лєопольда Яценка. У ньому Олег Куцин має пункт збору добровольців відновленої ОДЧ "Карпатська Січ". Тут, за іронією долі, зараз циганський театр.

Київ порожній – жодної людини не зустрів упродовж 15 км журналіст телеканалу "Прямий" Павло, який їхав на роботу.

Ракета влучила в житловий будинок у Солом'янському районі біля Севастопольської площі, неподалік пологового будинку, де народилася моя дочка Олеся.

Важкі бої за Васильків.

Втрати росіян станом на 6.00 26 лютого: 14 літаків, 8 гелікоптерів, 102 танки, 536 БТР, 5 гармат, 1 "Бук", 3500 вбитих і поранених. Ми свято віримо в ці неприємні для москалів цифри. Може, й перебільшення, але як радісно!

Росіяни намагаються оточити Київ.

На Чернігівщині ворог просувається, але дуже повільно.

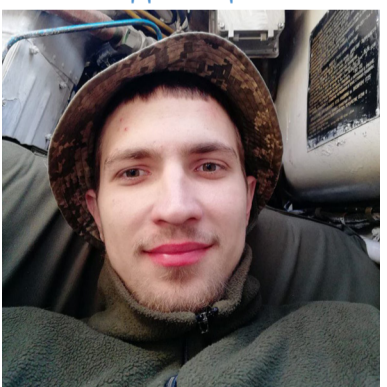
Мелітополь – наполовину наш. Уночі біля Херсона знищено ворожу техніку.

У Миколаєві ліквідовано ворожий десант. Російські десантники вже "тішили на концерт до Кобзона", тобто здохли, як і він, "падець".

Столицю атакують із боку Ворзеля і Жулян.

У Києві бої в районі проспекту Перемоги, зокрема і біля ст. метро "Берестейська". 72-га бригада

АНДРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ ВДОВЕНКО (4.09.1998, С. МАЛИНОВЕ ОЛЕНІВСЬКОЇ ТЕР. ГРОМАДИ ВОЛНОВАСЬКОГО Р-НУ ДОНЕЦЬКОЇ ОБЛ. – 21.03.2022, С. СОЛОДКЕ ВОЛНОВАСЬКОГО Р-НУ)

Андрій Олександрович Вдовенко служив у 95-й десантно-штурмовій бригаді ЗСУ. На фото він – неймовірно гарний, молодий і усміхнений. Я його не знала, але добре знаю, чий він нащадок. Він правнук Адама Самійловича Вдовенка з Трушівців, який у 1917 – 1922 рр. боровся за Самостійну Україну на Холодноярщині. Юрій Горліс-Горський писав про трушівчан: "У бою хлопці були добрі, не полохливі..."

У 1933-му родина Адама Вдовенка з Трушівців, що на Чигиринщині, від голоду й репресій змушена була виїхати на Донбас. Під час Другої світової повернулася в рідні Трушівці, Адам став старостою села.

Після повернення советської армії Адама Вдовенка засудили. Рідні знову виїхали в Сталінську область (тепер Донецьку). Адам Самійлович відбув 10-річне ув'язнення у виправно-трудових таборах і помер у родинному колі, на Донбасі.

У 2014 р. війна для його родини почалася знову. Вдовенки переїхали в Київ. Я знайшла одного з онуків Адама Самійловича Вдовенка в інтернеті, коли працювала над власним родоводом. Мої рідні по маминій лінії щонайменше 300 років жили в Трушівцях. І з величезним родом Вдовенків перетиналися не раз.

У Києві ми з Вдовенками жили майже поруч, але, на жаль, так і не зустрілися.

Андрія поховали в Києві на Алеї героїв Лісового кладовища.

Його батько написав мені важливе прохання: "Я би хотів, щоби люди в селі знали, що загинув герой, у якому була кров із Холодного Яру".

Царства Небесного воїнові Андрію!

Спочивай з миром, рідний!

Юлія КОРОТИЧ

Від редактора "НН". У розмові з батьком героя, Олександром Павловичем, я з'ясував, що Андрій підписав контракт 2016 року, вже з наступного року воював на Донбасі у складі 58-ї ОМБр. Був розвідником, провів 2,5 ротації, дослужився до командира БМП. На початку березня ц. р. брав участь у рейді на мою Горлівку, коли його частина вивисила синьо-жовтий прапор у місті. Як так зрадив тоді! Андрій був одружений з Інною, шлюб уклали торік 3 вересня, жили в любові. Мав сестру Настю. Маму звали Наталією. Загинув за 20 км від рідного дому. Вічна слава!

На світліні – Андрій Вдовенко.

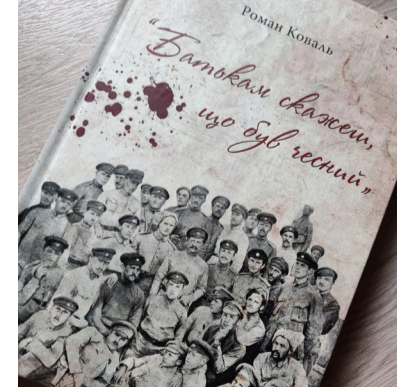
РОЛЬ КНИГИ У ВИЗВОЛЬНІЙ БОРОТБІ

У бібліотеках окупованих територій Луганської, Донецької, Чернігівської та Сумської областей росіяни вилучають українську історичну та художню літературу. Для цього залучено підрозділи військової поліції. Найбільшу зацікавленість у російських окупантів викликають книги про історію Майдану, АТО/ООС та Визвольних змагань. До "екстремістської" літератури зараховують навіть шкільні підручники з історії України. Окупанти мають перелік заборонених імен. Серед них Мазепа, Петлюра, Бандера, Шухевич, Чорновіл. Знайдені книжки знищуються на місці або вивозяться у невідомому напрямку.

Паралельно з цим повідомленням до мене прийшов лист від військоволукавця Національної гвардії України Вадима Сидоренка, який нині на передовій. "Пане Романе, дякую за Ваші книги і за те, що я завдяки Вам дізнався про історію мого народу. Завдяки Вашим книгам я став національно свідомим українцем. Коли ми перемаємо і коли я повернуся, буду далі читати Ваші старі і майбутні книги".

Друже Вадиме, нехай пам'ять про наших славних пращів допоможе Вам і нашим побратимам скрізь перемагати – і в малих сутичках, і у великих боях.

Роман КОВАЛЬ, 26 березня 2022 р.

Післяслово. Після публікації цього матеріалу у ФБ прийшов відгук від Сергія Петушкова. Ось він: "Пане Романе, мій пращід Григорій Холод був хрещеним батьком Василя Чучупаки... Ваші книги – то історія і моєї сім'ї. І я Вам безмежно вдячний. Єдине, що я не зробив, це не надав Вам фотознімки із хати моєї бабусі з Мельників. Але, коли ми перемаємо кацапів і я повернуся додому, я це зроблю. Або мій син передасть Вашому. Слава!"

І ЗНОВУ ПЕРЕМОГА ПІД ВОЗНЕСЕНЬСЬКОМ!

16 квітня 1920 р. українська армія Михайла Омеляновича-Павленка перемогла значні сили Красної армії під м. Вознесенськом. Це був вирішальний день для нашої армії, тільки перемога давала шанс на продовження боротьби. Червоні росіяни мали 2 бронепотяги, гармати, кулемети, достатню кількість набоїв, українці ж – лише по 2 – 3 набої на вояка, один з яких залишали “для себе”. Вознесенськ узяли шаблями, багнетами та... козацькою хитрістю. Під час атаки, зустрівши щільний кулеметний вогонь, українці на наказ командування імітували втечу. Тікали “так широко”, що росіяни повірили і вискочили з окопів добивати “петлюровську гадіну”. Тут із-за пагорбів з’явилася наша легендарна кіннота, зокрема й полк Чорних запорожців. І, рубуючи, на плечах ворога увірвалися у Вознесенськ. А в місті були нерозпечатані склади Південно-Західного фронту російської армії ще з часів Першої світової війни! Перше, на що накинулись козаки, – на набої. Жадібно набирали їх навіть у кишені й за пазуху. Весело казали: “Ну тепер тримайтеся, товарищі! Годі вам стріляти, а нам дивитися!” І нащадки цих славних людей через 102 роки, знову-таки навесні, перемогли сильне угруповання росіян, яке переважало

наших силою зброї, та не силою духу!

Українську звязку зафіксували американські журналісти знаменитого видання “Wall Street Journal”. Статтю вони назвали: “Бій під Вознесенськом: українці перемогли в зіткненні, яке врятувало Одесу”. Опублікували її 18 березня. Далі її текст:

“Тільки зараз, через два тижні після дводенної битви за Вознесенськ, стали відомі її деталі. Це історія того, як українська армія, тероборона і прості люди захистили 35-тисячне місто і зупинили наступ ворога на Одесу. Якби російські війська взяли Вознесенськ, це допомогло б їм осадити Одесу з північно-східного напрямку. Захоплення Одеси, у свою чергу, допомогло б забезпечити контроль над усім Півднем України. Але у дводенній битві за Вознесенськ усе перевернулося проти окупантів. Судячи із залишків російської військової техніки, 2 – 3 березня українські сили знищили більшу частину російської батальйонно-тактичної групи. Такий успіх українців у боротьбі з армією, що має набагато краще озброєння, пов’язаний з великою підтримкою цієї боротьби простими українцями. Це ще й одна з причин того, чому російське вторгнення не досягло своїх головних цілей”.

“ЯК ЗАГИНУ, ПОХОВАЙТЕ МЕНЕ В ХОЛОДНОМУ ЯРУ”

Так заповів двацятит’ятилітній захисник Харкова Георгій Тарасенко, командир добровольчого підрозділу “Фрайкор”. 25 березня 2022 р. він загинув при звільненні с. Малої Рогані під Харковом 30 березня по-братимі виконали останню волю свого командира.

“Георгій – єдиний син у батьків, – написав Юрій Бутусов. – З початку війни у 2014-му був волонтером, потім проходив вишкіл у «Національному корпусі», виїжджав на фронт на ротачі у складі добровольчих підрозділів. А о 9-й годині ранку 24 лютого 2022 р. він уже був у черзі на видачі зброї... 27 лютого його бойова група взяла активну участь у знищенні загону 2-ї бригади російського спецназу та піхоти 25-ї бригади ЗС РФ біля Лісопарку та у 134-й харківській школі. Георгій завжди прагнув іти на бойові завдання, вів бійців за собою... 26 березня, під час звільнення с. Мала Рогань, Георгій, як завжди, йшов попереду. З цього села російські нацисти обстрілювали з «Градів» житлові райони Харкова. Село звільнили, але Тарасенко загинув у цьому бою”.

У “Фрайкорі” зазначили, що Георгій належав до націоналістичного руху змалеку, з 2011 р., був одним із співорганізаторів маршів до свята Покрови, учасником Революції Гідності, протистояв “руської весні” в Харкові, організував ветеранські марші в Харкові на День Незалежності.

У 2014 році, маючи 17 років, пішов на фронт. У 2017 р. створив і очолював добровільний підрозділ “Фрайкор” й одноім’яну організацію. Під його командуванням фрайкорівці здійснили сім бойових ротачі на Донбас, а на захист рідного Харкова хлопці стали з першого дня повномасштабного російського вторгнення.

ВІКТОР ДУДАР ЗАГИНУВ ЗА УКРАЇНУ

Як виявилося, у нас немає пристойних спільних фото. Ця фотографія зроблена в Києві, напередодні виборів. Навіть із весілля в нас просто жакливі фото. Не було фотографа, їхню роль виконували друзки, знімаючи на “мильничку”.

Про похорон Віктор часто жартував, що хоче померти в бою, тоді його поховують на Личакові, а за похорон не доведеться платити. Це були дурні жарти, і я сердилася, казала, що не дочекається – ми доживемо до глибокої старості й померемо в один день.

Переді мною був надскладний вибір, де ж поховати Віктора – у Жовкві, щоб щодня приходили на могилу, чи на Личакові, як він хотів.

Учора ми попросилися. Я була дуже горда, бачила, скільки людей прийшли вшанувати Віктора. Він був справжнім

Російські солдати кинули на полі бою 30 з 43 танків, вантажівки, броньований транспорт для перевезення особового складу, багатостовбурні реактивні установки і збитий вертоліт Мі-24. За оцінками українців, у Вознесенську загинуло близько 100 російських солдатів і 12 українських, деякі росіяни потрапили в полон.

Ще до початку російської атаки береги річки Мертводод були перекопані, тому броньований транспорт не міг перетнути річку. Місцеві жителі блокували більшість вулиць, щоб заманити російську колону туди, де артилерія могла б її влучно атакувати. Також українці підірвали два мости.

Російський напад почався із сильних обстрілів центральної частини міста. Паралельно з цим у лісі на околиці міста з вертольотів висадилися російські десантники, а з іншого боку у Вознесенськ пішла колона броньованого транспорту.

Російські солдати потрапили під сильний український обстріл. Вогонь артилеристів направляли місцеві жителі з тероборони, які ділилися з українською армією координатами ворога через месенджер і Viber. Результат – пряме попадання в колону.

Тим часом інші українські солдати і бійці тероборони пішки наблизилися до російських позицій і відкрили по них вогонь із переносних ракетних комплексів Javelin. Коли російський транспорт загорівся, солдати покинули його і втекли з поля бою. Вони залишили боєприпаси.

Близько 15 російських танків і транспортних засобів, що залишилися у Вознесенську, цілі або можуть бути відремонтовані.

Після битви за Вознесенськ в місті відновилася подача електрики, більше немає перебоїв з інтернетом, газом і водою. У банкоматах є гроші, в супермаркетах – їжа. Тепер фронт далеко від Вознесенська, і місто потихеньку звикає до мирного життя.

Редакція “Незборимої нації”

1-й заступник голови Черкаської обласної ради Роман Суценько, меличанський староста Олександр Мірошніченко та інші достойники.

Під час похорону товариш Георгія нагадав заповіт покійного: “Все буде Україна: і Донбас, і Крим, і Кубань!” Додам від себе: і Мотрин монастир! Як тільки буде ухвалений закон про заборону московської церкви в Україні, монастир треба негайно передати ПЦУ, перепрофілювати його на чоловічий (козацький) – щоб тут лікувалися або доживали віку ветерани українсько-російської війни і доглядали за козацькими могилами. Хто зна, може, поховання славного Георгія Тарасенка стане першим у Холодноярському пантеоні новітніх борців за Українську державу.

Вічна слава Георгію Тарасенку, вірному сину козацької України!

Від імені Історичного клубу “Холодний Яр” та газети “Незборима нація”

Роман КОВАЛЬ
Київ, 31 березня 2022 р.
Фото: Інформаційний відділ ВПО “Фрайкор”.

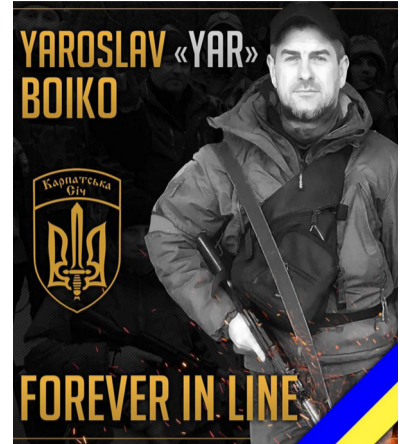
ТАРАЩАНСЬКИЙ КОЗАК ЯРОСЛАВ БОЙКО

На Чернігівщині під час виконання бойового завдання загинув боєць добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ” Ярослав Бойко на псевдо “Яр”.

Ярослав Петрович Бойко народився 12 грудня 1981 р. в с. Великій Вовнянці Таращанського району Київської області. Одружений, мав 7-річну дочку та 6-річного сина.

Група з трьох бійців на чолі з “Яром” виконувала завдання з розвідки: визначала лінію фронту сил противника, надавала інформацію про формування та розташування колони ворога. Повертаючись із завдання, розвідники вступили у вогневий контакт із групою бойової підтримки московської колони.

Друг “Яр” загинув зі зброєю в руках.

Вічна слава! Добровольчий батальйон “ОДЧ Карпатська Січ”

СЛАВА ГРУЗИНСЬКОМУ ВОЇНОВІ ДАВИДУ!

28 березня 2022 р. в Києві у Володимирському кафедральному соборі відбулося прощання з Давидом Гобержишвілі, майором грузинської армії (в запасі), грузинським добровольцем Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”.

Давид був досвідчений військовий: у 1991 – 1993 рр. воював в Абхазії, а в 2008 р. – у Цхинвалі. Народився в м. Сухумі 24 липня 1974 року. Загинув 27 березня 2022 р., захищаючи від московської навали Київ – столицю братньої для Грузії держави.

Давид мав намір передати свій досвід молодим українським воювачам, але загинув у перший же день перебування на позиціях. У цей день у Грузії осиротіло двоє дітей.

Прощались із героєм під національними прапорами Грузії, України, чорно-чорним прапором і прапором “Карпатської Січі”. Віддати шану зібралася багато грузинських добровольців з різних українських військових частин. Прощальне слово виголосив Олег Куцин, командир

батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”. Закінчив промову словами “Дідеба Сакартвело!” (Слава Грузії!).

Особовий склад Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ” висловлює щирі співчуття братові Левану, дружині та всій родині. Слава Грузії! Слава Україні! Героям слава!

Добровольчий батальйон “ОДЧ Карпатська Січ”

ПОЕТ-ВОЯК ЮРІЙ РУФ ЗАГИНУВ ПІД ПОПАСНОЮ

2 квітня першою про загибель поета Юрія Руфа мене сповістила Василина Наконечна з “Карпатської Січі”, але одразу ж вислала інформацію, що, можливо, Юрко живий. На жаль, сьогодні надія згасла...

Юрій був не тільки небуденним поетом, а й жертвовою, доброзичливою, світло-усміхненою людиною. Тихо, без реклами, дав свій внесок на пам’ятник Миколі Міхновському в Києві (скульптора Дмитра Бур’яна), а потім на книжку “Микола Міхновський”, яку ми зробили з Юрієм Юзичем. Випустив він і футболку з портретом Миколи Міхновського. На знак подяки ми у книзі про Міхновського помістили замітку Юрка Руфа “Популяризація постаті Миколи Міхновського в царині молодіжної політики”, а він нам з Юзичем подарував футболки із зображенням Міхновського.

А востаннє ми зустрілися на фестивалі Нескороної нації в Суботіві, де разом сфотографувалися з книгою про Міхновського. На жаль, що світліну я поки не знайшов, але вона десь гуляє Нетом.

Я зовсім не здивувався, коли поет Юрій Руф узяв до рук зброю, щоб захистити від московських рук Самостійну Україну Миколи Міхновського.

Вічна пам’ять нашим хоробрим прабатькам і правнукам, гідним їхньої слави!

Друже Юрію, ти багато встиг зробити для України, а ще більше міг зробити.

Твоя жертва безцінна і незабутня.

Бажаю у нових світах зустрітися з Миколою Івановичем та обняти його.

Співчуття рідним і козацькому колективу 24-ОМБр. ім. короля Данила Галицького! Вічна слава!

Від імені Історичного клубу “Холодний Яр” та газети “Незборима нація”
Роман КОВАЛЬ
Київ, 3 квітня 2022 р.

СТАЛЕВА РАТЬ

У лоні древніх Капищ наша сила, В суворих обрисах кумирів наша міць, Дошамі-росами омита правди нива, Вогонь Перуна відродив правдою Січ. Суть істини піднялася з димом в хмарі, Свароже коло креслить Слави шлях, Жертовні Вогнища безсмертять наші лави,

І Чистого карбує подвиги в віках. Несуть вітри Історії набати В чертог, де нами править Бог війни, Переродились в воїнів солдати — Із рабства вирвались твої сини. Аратто, Предковічна Україно, Нам шанс дано, і ми прийняли бій, Сталева рать у наступ йде невпинно — Змітає ворога за світ нових надій.

Юрій РУФ

СМЕРТЬ РОСІЙСЬКИМ ОКУПАНТАМ!

У боротьбі з пекельною Росією згорає наша традиційна доброта до ворога, до “воріженьків”. У пості 6 березня я написав: “Шойно подивився фото розтерзаного селянина російського льотчика, який бомбив наші міста і був збитий добрими людьми із ЗСУ. Прочитав і коментарі наших людей. Вони кровожерливі. Додав і свій коментар: «Жорстокість до ворога – адекватна реакція здорової людини»”.

Ось один із коментарів моєї репліки. Марина Хаперська, козачка Історичного клубу “Холодний Яр”, написала: “Я, щоб покращити собі настрій, переглядаю фото вбитого ворога та знищеної техніки. Не могу милуватися!”

Смерть російським окупантам!

Роман КОВАЛЬ

ЗВЕРНЕННЯ ІСТОРИКІВ

У час героїчної боротьби українського народу проти російських окупантів, перед світовою пам'яттю загинув захисників і захисниць України, численних жертв серед мирного населення, усвідомлюючи відповідальність за долю наших дітей, мусимо назавжди позбутися трупного подиху напівскалолі імперії. “Русский мір” – його меморіальний спадок, практика і вплив – більш ніколи не буде отруювати український культурний простір!

У Сумах 613 вулиць, провулків, проїздів, площ і майданів. 92 з них названі іменами російських ідеологів і політиків, військових діячів, письменників, учених, художників.

Прямо чи опосередковано вони представляють нашого історичного ворога – Росію: увічнюють і прославляють її імперські амбіції, завоювання і підкорення народів, експансію російської культури, мови, як підставу для вторгнення та знищення культури

та історичної пам'яті поневоле-них. Ще гірша картина – у районах і містах області...

Закликаємо українську владу, органи місцевого самоврядування та жителів області підтримати звернення про початок дерусифікації нашого символічного і, ширше, культурного доквілля. За смерть і руїни, за зламани доли мільйонів людей, за варварство, вандалізм і насильства московських нелюдів:

1. Повністю дерусифікувати топоніміку області.

2. Позбутися увічнених у пам'ятниках, меморіальних знаках, назвах установ, організацій, товариств, культурних заходів, нагород, конкурсів і премій тощо імен представників “руського міра” – як токсичних маркерів їхнього домінування на нашій землі.

3. Відмовитись від утримання коштом державного чи комунальних бюджетів різноманітних музеїв, меморіальних кімнат та інших

проектів, пов'язаних з історією та культурою країни-окупанта.

4. Підтримати зусилля щодо заборони антидержавних проросійських структур, які десятиріччями здійснюють антиукраїнські диверсії в духовній і культурній сфері, і насамперед – заборонити діяльність московської церкви.

Декларацію і дерусифікацію нашого краю проводимо вже!

Від імені істориків Сумщини
Геннадій ІВАНУЩЕНКО

ОБ'ЄДНУЄМО СВІТ ДЛЯ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ

З перших днів вторгнення волонтерська ініціатива Ukraine: Direct Support забезпечує військових та допомагає біженцям. Перевага ініціативи в тому, що допомога здійснюється напряму та без жодної бюрократії. Усі пожертви конвертуються в корисні речі та потрапляють на фронт за лічені години.

Автором ініціативи є видавець Марко Мельник. Ще в перші дні повномасштабного вторгнення йому вдалося зібрати понад 10 млн грн на армію і напряму забезпечити військові підрозділи 16 автомобілями, амуніцією, ліками, артилерійською електронікою та спорядженням.

Ідея розвинулася та масштабувалася, до неї приєдналися два десятки волонтерів. Зараз для на-

ближення перемоги й збереження життів працюють українці та іноземці зі США, Канади, Австралії, Ірландії, Польщі, Німеччини, Бразилії, Перу, Єгипту та інших країн.

У Києві та Львові працюють три офіси Ukraine: Direct Support. Волонтери шукають та закуповують автомобілі на фронт, броньжилети, дрони, тепловізори й інші речі для військових. За кордоном нам допомагають із логістикою техніки, одягу й медикаментів. Кошки надсилають і наші співвітчизники, і діаспора, й іноземці, які вболівають за Україну.

Підтримуйте ініціативу Ukraine: Direct Support та поширюйте інформацію про допомогу українському війську. Детальна інформація та реквізити на сайті:
www.helpukraine.army

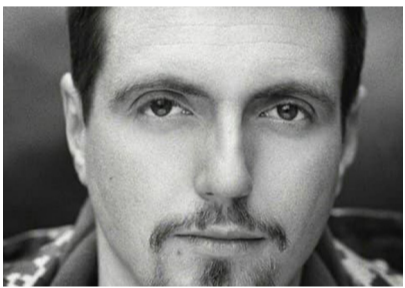
ТАРАС КОВАЛЬ-“ВАЛЬТЕР”

30 березня 2022 р. в боях під Києвом загинув учасник оборони Донецького аеропорту Тарас Коваль-“Вальтер”.

Про це повідомив засновник фонду “Повернісь живим” Віталій Дейнега. “Вальтер був сміливим і великим ботаном у зброї. Чесний, чистий, порядний, простий і хороший хлопець. Десантник. У 2014-му пройшов майже все, включно з ДАП. Лишився таким же спокійним флегматом. Не вмів брехати,

бо все було написано на його чесному, трохи дитячому лиці”.

Дейнега додав, що не хоче, щоб до Ковалю відчували жаль чи скорботу, бо Тарас “би таке не лайкнув”, натомість закликав українців відчувати лють через загибель захисника і, що би кожний не робив зараз, робити це краще. “Платіть податки. Допомагайте армії. Готуйтеся захищати своє місто чи село. Нехай лють випалить у вас страх, слабкість, нерішучість,

зневіру. Щоб ваша рука не знала вагання, коли прийде її час”, – підсумував Віталій Дейнега.

П'ЯТИКЛАСНИК-ДОБРОВОЛЕЦЬ

Доброволець Олексій Ковтун розповів: “До нас уночі прийшов 11-річний Максим, учень 5-го класу 7-ї школи... Прийшов у комендантську годину. Сам. Пішки. До військових... Прийшов, щоб допомогти армії... Він прийшов воювати! Захищати рідних, землю, місто! Ось він герой! Не те що здорові лоби, які звалили на Західну Україну...”

Хлопця напоїли, нагодували, вручили подарунки... Показали наш побут, дали помацати автомат. Сфотографува-

ли з бійцями. Щоб він був спокійним, записали в добровольці, обмінялися контактами. Попросили його намалювати нам малюнок... Максим був спочатку трохи засмучений, що ми відразу не взяли його до себе на службу... Згодом, звичайно ж, заспокоївся. Вже потім ми передали його схвилюваній мамі, яку було швидко знайдено”.

Мамо, до Вас прохання – не лайте героя!

Марина ДУБОВЦЕВА

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Видання Історичного клубу “Холодний Яр” можна придбати через “Нову пошту”, переказавши кошти на картку ФОП Р. М. Ковалю у Приватбанку 5169 3305 1039 3322, а у випадку пожегертв – на картку Р. М. Ковалю у Приватбанку 5168 7554 4667 0339.

Переславши гроші, просимо через електронну пошту kovalroman1@gmail.com або вайбер +38066-211-41-85 замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки.

Номери телефонів для довідок: 067-726-30-36, 066-211-41-85, 044-242-47-38.

Ось ціни без вартості пересилки:

“Микола Міхновський: спогади, свідчення, документи” Романа Ковалю і Юрія Юзича – 395 грн.

“Полковник Болбочан” – 300 грн.

“Батькам скажеш, що був чесний” Романа Ковалю – 275 грн.

“Жінки у Визвольній війні: історії, біографії, спогади. 1917 – 1930” Романа Ковалю – 350 грн.

“Житомирщина в боротьбі” Романа Ковалю – 275 грн.

“Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 80 грн.

“Здолати Росію” Р. Ковалю – 250 грн.

“Сумщина в боротьбі” Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича – 250 грн.

“Подєбрэдський полк” Армії УНР Р. Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 150 грн.

“Подєбрэдський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 3) – 250 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” – 100 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса – 150 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 300 грн.

“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 450 грн.

[HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/)

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги: (ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

“Микола Міхновський: спогади, свідчення, документи” Романа Ковалю і Юрія Юзича – 450 грн.

“Полковник Болбочан: спогади, свідчення, документи” – 335 грн.

“Жінки у Визвольній війні: історії, біографії, спогади. 1917 – 1930” – 385 грн.

“Житомирщина в боротьбі” Романа Ковалю – 315 грн.

“Батькам скажеш, що був чесний” Романа Ковалю – 315 грн.

“Здолати Росію” Романа Ковалю – 290 грн.

“Сумщина в боротьбі” Р. Ковалю, В. Моренця та Ю. Юзича – 275 грн.

“Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 110 грн.

“Подєбрэдський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 175 грн.

“Подєбрэдський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 3) – 275 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 130 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 185 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 350 грн.

“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 525 грн.

Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. генерала Геннадія Воробйова (Курська), буд. 20, пом. 14, Київ, 03049.

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

ПОВЕРНУТИ УКРАЇНУ УКРАЇНЦЯМ

Ця війна дає Україні такий шанс, який не дав би жоден мир.

Росія власноруч зірвала з України гамісну сорочку совка.

УРСР більше не існує. З вогню боротьби як фенікс постає велика козацька нація. І Велика Україна. Країна, що визначатиме долю Євразії на десятиліття, якщо не навіки.

Росія перекреслила кордони. Тепер фізичні кордони на сході та півночі визначить українське військо, а духовні кордони – вивільнена українська енергія. І ці духовні кордони будуть значно ширшими за фізичні.

Очевидно, що війна з Росією не завершиться виходом українського війська на державні кордони.

Доки Росія існує як імперія, мир між нами неможливий. А всяке перемир'я – крихке.

Велика Україна просто зобов'язана дати шанс на свободу всім окупованим Росією народам.

Доки Росія все своє небоездатне гарматне м'ясо зосередила для удобовання нашого чорнозему, саме час поневоленням Росією на-

родам скористатися шансом і стати вільними.

У цій війні Велика Українська Нація має два завдання: здійснити Реконкісту (повернути Україну українцям) і стати Конкістадорами Свободи під гаслом “Свобода народам – свобода людині”.

Масове покаяння України, відновлення козацького стану людей зі зброєю – вже незворотний процес. Героїчна і до зубів озброєна українська нація просто зобов'язана взяти не себе роль модератора процесів на схід від наших кордонів, осереддя балто-чорноморського простору.

Колісь доклались до створення Мордору, ми й мусимо поставити на ньому хрест. А головне, ми живемо в час, коли для України немає нічого неможливого.

Тому живіть великими мріями. Великими ідеями. Фантастичними проектами.

Зараз для України немає неможливого.

Юрій СИРОТЮК, доброволець батальйону “Свобода”

РОСІЙСЬКА КУЛЬТУРА ТОКСИЧНА

Уже понад місяць живемо в дивному світі української пропаганди та цензурованих інформаційних потоків. Українські ЗМІ інформують нас лише про українські перемоги і про злочини Росії. Майже немає інформації про українські втрати. Очевидно, це виправдано, хоч і хочеться знати реальну ситуацію. Такий спосіб подачі інформації забезпечує високий рівень оптимізму українського народу, який допоможе протистояти російському ворогові. Ніде не чути: “Всю пропало!”.

Понад 90 % українців вірять у перемогу над страшною Росією. А це запорука успіху. Наближаємося до омріяної України, в якій не буде

сентименту до Росії, не буде 5-ї російської колонії з її ківами, рабівничими, медведчуками та ОПЗЖ, в якій не вивчатимуть російських класиків, бо російська культура токсична, саме її класики спочатку завойовують серця недосконалих, а потім приходять російська армія з її ЧК, танками, ОМОНОМ та “Іскандерами”.

Російська культура – знаряддя російського імперіалізму. Її треба ігнорувати, обходити стороною, бо вона візьме тебе в полон.

Смерть Росії з її т. зв. високою і низькою культурою!

Свободу українській історичній творчості!

Роман КОВАЛЬ

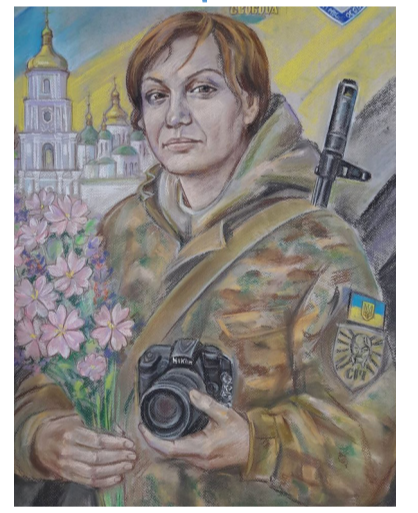
КОЗАЧКА ІРИНА ЦВІЛА

Вона любила квіти, дітей, любила фотографувати, але понад усе любила Україну. За неї воювала з 2014 р. як доброволиця батальйону “Січ”.

У 2017 р., коли я робила виставку в СК “Доброволець”, Андрій Павленко познайомив з Ірою. Тиха, скромна, з лагідною усмішкою. Там експонувалися її світлина. Тоді ми домовилися зустрітись, щоб намалювати її портрет. Потім Іра поїхала на фронт, і ця ідея не була втілена.

У перші дні вторгнення я дізналася, що Ірочка загинула. Нема слів, щоб передати біль! Прости, Ірочко, ти завжди в наших серцях. Помстимося!

Марина СОЧЕНКО

Сердечно дякуємо за підтримку газети “Незборима нація”!

Віта МОТРУНИЧ – 200 грн.

Віктор ДРУЗЬ (с. Зорине, Сумщина) – 260 грн.

Олександр СУПРУН – 400 грн.

Ігор СМЕТАНСЬКИЙ (Калуш) – 600 грн.

КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ “ОТАМАНІЯ”

Книжки Історичного клубу “Холодний Яр” можна придбати через крамницю “Отаманія”.
Ось тут: <http://otamania.in.ua>

Редактор
Роман Коваль

Верстка
Анна Воловник
Коректор
Надія Овчарук

Інформаційне забезпечення
Микола Владзімірський,
Владислав Карпенко,
Люба Криворот

Технічний директор
Максим Селюжкін

Адреса для листування
03049, Київ, вул. генерала
Геннадія Воробйова (Курська), буд. 20, пом. 14.
Тел./факс: 242-47-38
kovalroman1@gmail.com
Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження.
Серія КБ №325.

Наклад 1000 примірників.
Видруковано 05.04.2022 р.
ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед”
Номер замовлення 2010315

Засновник
Роман Миколайович
Коваль

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Р. Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу ХХ ст. Ця газета – про долі УСС, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, вояків АТО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу.

Наш індекс – 33545.

Індекс 87415 – для передплатників Донецької та Луганської областей.

Ціна “НН” на рік – 95,44 грн.